

Studentův zápisník, kapitola 6. : Zase doma

Idylka v Anglii skončila na můj vkus až moc rychle. Cesta domů byla v pohodě. Už jsem se nemusel tulit na Patrika. Práci „tulidla“ za něj vykonávala Petra.

Všechno je zase po staru. Ráno vstanu, jdu do školy, učím se, přijdu ze školy, vyvenčím psa, učím se (blbost), jdu spát. Z tohoto umrtvujícího kolotoče mě může dostat jen večer strávený s mým „Sluncem v duši.“

„Hele, Petře, nechceš jít do kina?“ Tuto oblast zábavy jsem v poslední době nějak zanedbával a tak moje odpověď byla kladná. „A na co?“ Odpověď mě zarazila hodně hluboko pod povrch zemský: „Víš, chtěla bych vidět Titanik.“ Představa, že budu tři hodiny sedět v nepohodlném křesle, bude mě bolet v zádech a neucítím svou zadní část těla, se mi hodně nezamlouvala, ale večer strávený s Petrou mě alespoň vytrhne ze šedi studentova života. „Kdy půjdeme?“ „Můžeme zítra?“ Má odpověď byla . . . kladná.